

ДЯВОЛЪТЪ УЛОВЕНЪ!

(Приказка)

Това било отдавна, много отдавна, когато хората били прости и дяволитѣ ходѣли по земята открито.

Много пакости правѣли дяволитѣ на хората. Никой ги не обичалъ, но не знаели какъ да се отърватъ отъ тѣхъ.

Въ село Горни-Виръ, дето се гуши горе хей въ планината, живѣлъ единъ веселъ човѣкъ, чичо Минчо. Той билъ шегаджия, свирѣлъ съ гайда, съ каваль, пѣсни пѣлъ и хората веселялъ. Сватба и кръщенка безъ него не минавали.

Всѣка есенъ чичо Минчо отивалъ на Стамбулъ. Каралъ овни тамъ. Билъ кехая. И майсторъ билъ той за това. За всѣки овчаръ ималъ блага дума, пастбищата знаелъ дори до Стамбулъ, а за овнитѣ ималъ медния си каваль. Като надуелъ чичо Минчо кавала, гори и води притихвали, спирали и слушали, птичкитѣ замлъквали, овнитѣ спирали и нощували тамъ, дето чичо Минчо пожелавалъ...

Ходилъ чичо Минчо въ Стамбулъ много пжти и много нѣщо видѣлъ. Еднажъ той купилъ отъ тамъ едно голѣмо стъкло съ стъкленъ капакъ. Донесълъ чичо Минчо стъклото въ село. До тогазъ не били виждали още хората стъкла. Дори и на прозорцитѣ нѣмали стъкла.

Събрали се селянитѣ отъ Горни-Виръ, чудили се, маели се на това чудо невидено и запитвали:

— Защо ти е, чичо Минчо?

— Защо, на дявола подаръкъ го донесохъ, — отговарялъ усмихнатъ той.

— А защо му го не дадешъ? — запитвали го пакъ селянитѣ.

— Нека дойде да си го вземе, — отговарялъ той.

Отъ дума на дума, отъ уста на уста, стигнало това до ушитѣ на дявола.

— Чакай да ида да видя и азъ това чудо, — рекълъ Тарторътъ, главатарътъ на дяволитѣ.

И отишълъ.

А за да го не познаятъ хората, дяволътъ се облѣкълъ хубаво, чистичко. Ала чичо Минчо го пакъ позналъ по